De Geest der Profetie: De Middernachtsroep

Habakuks Twee Tafelen

Jeff Pippenger
2012-10-13

Een woord ter verduidelijking

Onlangs zijn wij begonnen met de voorbereiding van de transcriptie van Habakuks Twee Tafelen om die te laten vertalen in de verschillende talen die op onze website vertegenwoordigd zijn. De taak om een mondelinge presentatie om te zetten in een schriftelijke uiteenzetting is veel omvangrijker dan men wellicht zou vermoeden wanneer men niet vertrouwd is met alle hindernissen die genomen moeten worden om een mondelinge presentatie in een schriftelijke presentatie te veranderen, samen met de onvermijdelijke moeilijkheden die gepaard gaan met het uiteindelijk vertalen van het materiaal in de verschillende talen op de website. Wij zijn zojuist begonnen met de eindredactie van de eerste van de vijfennegentig presentaties, en ik ontdekte nog een andere hindernis die wij eveneens moeten nemen. Die heeft te maken met de voortschrijdende ontwikkeling van deze boodschap vanaf 1989 tot aan onze huidige geschiedenis.

In de uiteenzettingen van ongeveer vijftien jaar geleden waren er waarheden die zich nog in hun prille stadium van begrip bevonden. De eerste van die waarheden die ik moet verduidelijken, is de komst van de tweede engel in de Milleritische geschiedenis. Destijds begreep ik dat de tweede engel kwam toen de protestantse kerken hun deuren begonnen te sluiten voor Millers verkondiging van de boodschap van de eerste engel, in samenhang met het verstrijken van het jaar 1843. William Miller werkte met een tijdrekening waarvan hij meende dat die aantoonde dat de jaren van 1843 begonnen op 22 maart 1843 en eindigden op 22 maart 1844. Hij had gedacht dat de drie profetieën die uiteindelijk op de twee heilige kaarten werden geplaatst, in het jaar 1843 zouden eindigen, en hij geloofde dat dat jaar op 22 maart 1844 eindigde. Hij had zich op twee punten vergist.

De drie profetieën van de 1335 dagen van Daniël twaalf, de 2520 jaar van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig en de 2300 dagen van Daniël acht werden door Miller geacht in maart 1844 te eindigen. Daarna leidde de Heer Samuel Snow ertoe niet alleen te begrijpen dat de profetieën niet in 1843, maar in 1844 eindigden; ook begon Snow de Karaitische tijdrekening toe te passen, en dat was niet de tijdrekening die Miller had gehanteerd. Miller had de rabbijnse, op de equinox gebaseerde tijdrekening gebruikt, die het jaar baseerde op de periode van lente tot lente.

Toen wij Habakuks Twee Tafelen presenteerden, hadden wij deze historische werkelijkheid niet begrepen en gebruikten wij Millers ervaring om 22 maart 1844 aan te duiden als de komst van de tweede en het begin van de vertoeftijd. Ik begreep, en begrijp nog steeds, dat de komst van die engel overeenkwam met het moment waarop de protestanten Millers boodschap van de eerste engel verwierpen, en de volgende passage was mijn referentiepunt.

> „In juni 1842 hield de heer Miller zijn tweede reeks lezingen in de Casco Street-kerk te Portland. Ik beschouwde het als een groot voorrecht deze lezingen te mogen bijwonen; want ik

> was ten prooi gevallen aan ontmoedigingen en voelde mij niet voorbereid mijn Heiland te ontmoeten. Deze tweede reeks veroorzaakte veel meer opschudding in de stad dan de eerste. Op enkele uitzonderingen na sloten de verschillende kerkgenootschappen de deuren van hun kerken voor de heer Miller. Vele redevoeringen vanaf de onderscheiden kansels trachtten de vermeende fanatieke dwalingen van de spreker aan de kaak te stellen; maar menigten van bezorgde toehoorders bezochten zijn samenkomsten, en velen konden het gebouw niet binnengaan. De gemeenten waren ongewoon stil en aandachtig." Life Sketches, 27.

Ik begreep dat het sluiten van de deuren voor Millers boodschap het begin markeerde van de verwerping van de eerste engel, en in overeenstemming met Millers begrip van de rabbijnse/equinox-gebaseerde tijdrekening nam ik aan dat 22 maart 1844 het einde van 1843 markeerde. Millers uiteenzetting te Portland in juni 1842 is in werkelijkheid een wegmerk dat een voortschrijdende verwerping aanduidt, die uiteindelijk op 18 april 1844 werd voltooid; maar ten tijde van die voordrachten hadden wij Samuel Snows toepassing van de Karaïtische tijdrekening nog niet onderkend.

Toen wij de eerste presentatie begonnen te redigeren, begon ik te zien dat wat destijds werd vastgelegd, in strijd lijkt te zijn met wat wij nu onderwijzen. Dat is zo en dat is niet zo. Het is eenvoudig een nadruk op de voortschrijdende komst van de tweede engel, en tevens een illustratie van de geleidelijke ontzegeling van deze boodschap, zoals dat ook het geval was in de Milleritische geschiedenis. Deze verduidelijkende aantekening zou hen moeten helpen die zijn gestruikeld over onze identificatie van 19 april 1844 als de eerste Milleritische teleurstelling en over wat in het verleden werd onderwezen.

> „De eerste en de tweede boodschap werden gegeven in 1843 en 1844, en wij bevinden ons nu onder de verkondiging van de derde; maar alle drie de boodschappen moeten nog steeds worden verkondigd. Het is nu even noodzakelijk als ooit tevoren dat zij worden herhaald aan hen die de waarheid zoeken. Met pen en stem moeten wij de verkondiging laten weerklinken, waarbij wij hun volgorde aantonen, en de toepassing van de profetieën die ons brengen tot de boodschap van de derde engel. Er kan geen derde zijn zonder de eerste en de tweede. Deze boodschappen moeten wij aan de wereld geven in publicaties, in toespraken, door in de lijn van de profetische geschiedenis de dingen te tonen die geweest zijn en de dingen die zullen zijn." Selected Messages, boek 2, 104.

Habakuks twee tafelen 1 van 95

Inleiding tot Habakuks Twee Tafelen en de Middernachtsroep

In deze serie zullen wij gedurende een langere periode Habakuks twee tafelen onderzoeken—de kaarten van 1843 en 1850. Wij zullen beginnen met het bepalen van de plaats van de Middernachtsroep. Zoals vermeld, zal een groot deel van de eerste presentaties een herhaling zijn voor hen die met deze boodschap vertrouwd zijn; maar aangezien wij een serie voorbereiden die bestudeerd kan worden door mensen die nieuw zijn met deze boodschap, moeten wij voor hen enkele fundamentele gedachten uiteenzetten. Wij zullen beginnen met de Middernachtsroep, waarbij wij ons richten op een aspect dat voorkomt in Ellen Whites eerste visioen. Laten wij de

eerste alinea lezen uit Christian Experience and Teachings, pagina 57.

> Het was niet lang na het verstrijken van de tijd in 1844 dat mij mijn eerste openbare visioen werd gegeven. Ik bezocht mevrouw Haines in Portland, Maine, een dierbare zuster in Christus, wier hart met het mijne verbonden was. Wij waren met ons vijven, allen vrouwen, en knielden stil bij het huisaltaar. Terwijl wij baden, kwam de kracht van God over mij als nooit tevoren.

Deze vijf vrouwen, wier harten met zuster White verbonden waren, stelden zich niet tegen enige openbaring van de kracht van God. Opmerkelijk is dat zij allen vrouwen waren, die de gemeente vertegenwoordigden, en dat het er vijf waren, hetgeen kan worden gezien als vijf wijze maagden. Dit is slechts een opmerking.

> Het scheen mij toe dat ik door licht omgeven was en dat ik hoger en hoger van de aarde opsteeg. Ik keerde mij om om in de wereld naar het adventvolk te zoeken, maar kon hen niet vinden, toen een stem tot mij zei: „Zie nog eens en zie een weinig hoger." Daarop hief ik mijn ogen op en zag een recht en smal pad, hoog boven de wereld aangelegd. Op dit pad reisde het adventvolk naar de stad, die zich aan het verre einde van het pad bevond. Achter hen, aan het begin van het pad, was een helder licht opgericht, waarvan een engel mij zei dat het de Middernachtsroep was. Dit licht scheen over het gehele pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen. Indien zij hun ogen gevestigd hielden op Jezus, Die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar weldra werden sommigen moede en zeiden dat de stad nog zeer ver weg was, en zij hadden verwacht haar reeds te zijn binnengegaan. Dan moedigde Jezus hen aan door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: „Halleluja!" Anderen verloochenden roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest Die hen zo ver had geleid. Toen doofde het licht achter hen uit, zodat hun voeten in volslagen duisternis waren, en zij struikelden, verloren het zicht op het doel en op Jezus, en vielen van het pad af, omlaag in de donkere en goddeloze wereld beneden.

William Miller en de Middernachtsroep

In deze eerste presentatie zullen wij, nadat wij enkele punten hebben vastgesteld, de Adventistenconferentie van Low Hampton in december 1844 bespreken. Op deze conferentie kwamen enkele Millerieten bijeen, en William Miller verwierp het begrip van de Middernachtsroep. De logica hierachter is dat dit visioen, hoewel het voor ons allen is, in het bijzonder voor William Miller bestemd was.

In diezelfde maand verloochende William Miller het licht achter hen—de Middernachtsroep—waardoor hij van het pad zou vallen naar de goddeloze wereld beneden. Wij zullen de implicaties hiervan onderzoeken. Historisch bewijsmateriaal toont aan dat de Millerieten allen geloofden dat zij de gelijkenis van de tien maagden vervulden; dit was onder hen algemeen bekend. Wij zullen aantonen dat William Miller begreep wat de Middernachtsroep was. Miller geloofde dat de Middernachtsroep de boodschap van het uur van het oordeel was van Daniël 8:14 en Openbaring 14:6-9. Hij geloofde dat de boodschap die hij in het begin van de jaren 1830 begon te verkondigen, de Middernachtsroep was: "Zie, de bruidegom komt," en dat Jezus als de

bruidegom naar de wereld kwam.

Gedurende het grootste deel van de Milleritische geschiedenis geloofden zij dat zij de gelijkenis van de tien maagden vervulden, maar zij meenden dat de Middernachtsroep de boodschap beschreef die zij hadden verkondigd. Tegen de zomer van 1844 kwam echter een nieuw en juist begrip naar voren: de Middernachtsroep was de Zevende-Maand-beweging, waarbij men verwachtte dat Jezus zou komen op de tiende dag van de zevende maand. Dat was de ware Middernachtsroep. Toen Miller in december 1844 de ware Middernachtsroep verwierp, verwierp hij de geschiedenis van de zomer van 1844 en keerde hij terug tot zijn eerdere standpunt dat het slechts de algemene boodschap uit de jaren 1830 was. Het begrijpen van de dynamiek van de Middernachtsroep is van cruciaal belang. Indien u de 2520 niet begrijpt zoals de Millerieten die begrepen, kunt u de Middernachtsroep niet begrijpen. Indien u de Middernachtsroep niet kunt begrijpen zoals de Millerieten die begrepen, valt u van het pad af naar de goddeloze wereld beneden.

In deze presentatie zullen wij beginnen met enkele waarheden op de kaart die door het adventisme tegenwoordig openlijk worden verworpen. Het Biblical Research Institute van de Kerk van de Zevende-dags Adventisten en de meeste adventistische theologen verwerpen de 2520. Wij zullen dit in de loop van onze bespreking bijbels behandelen, maar aanvankelijk zullen wij aantonen dat Ellen White de 2520 volledig onderschrijft. Het Instituut en de meeste theologen verwerpen ook het pioniersbegrip van het Dagelijkse. Wij zullen aantonen dat het verwerpen van het pioniersbegrip dat het Dagelijkse het heidendom is, neerkomt op het verwerpen van de Geest der profetie. Het Instituut verwerpt ook publiekelijk het pioniersbegrip van de bazuinen — de Vijfde en de Zesde Bazuin. Wij zullen beginnen met aan te tonen dat het verwerpen van het pioniersbegrip van de bazuinen neerkomt op het verwerpen van de Geest der Profetie.

Tegenwoordig zijn de meeste adventisten op zijn best vaag over de 1290 en de 1335. Zonder het pioniersbegrip van de 1335 is er geen bijbelse rechtvaardiging om de vertoeftijd te identificeren die op 22 maart 1844 begon. Zonder begrip van de vertoeftijd kan men de dynamiek van de Middernachtsroep niet vatten. Zonder begrip van de Middernachtsroep valt men van het pad af naar de goddeloze wereld beneden. Wij zullen deze waarheden op de kaart aantonen aan de hand van de duidelijke bekrachtiging door de Geest der Profetie, en ze vervolgens ontleden vanuit het Woord van God. Maar eerst moeten wij zien wat de geschiedenis van de Millerieten omringde en wat de Middernachtsroep voortbracht.

Milleritische Geschiedenis en de Komst van de Eerste Engel

Wij beginnen met Uriah Smith uit Thoughts on Daniel and Revelation, pagina 521, om de Milleritische geschiedenis aan te tonen en 1798 te behandelen. Uriah Smith schrijft: ‘De chronologie van de gebeurtenissen van Openbaring 10 wordt verder vastgesteld door het feit dat deze engel identiek is aan de eerste engel van Openbaring 14.’ In Openbaring 10 daalt een machtige engel uit de hemel neer met een geopend boekje in zijn hand. Ellen White deelt ons mee dat deze machtige engel Jezus Christus is, en dat het boekje het boek Daniël is. Aan het einde van hoofdstuk tien wordt Johannes opgedragen het boekje te eten, dat zoet zal zijn in zijn mond en

bitter in zijn buik. Johannes vertegenwoordigt de Milleritische geschiedenis, waarin de boodschap van Daniël zoet is, maar leidt tot bittere teleurstelling. De machtige engel van Openbaring 10 is, volgens de pioniers, de eerste engel van Openbaring 14 — zij zijn dezelfde engel.

Wij besteden er vaak niet veel tijd aan om specifiek op deze engelen in Openbaring in te gaan, maar dat zouden wij wel moeten doen. De sterke engel in Openbaring 10 is ook de engel van wie William Miller geloofde dat hij de Middernachtsroep vervulde door het werk van de eerste engel van Openbaring 14 te volbrengen: 'Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want het uur van Zijn oordeel is gekomen.' Het uur van Zijn oordeel verwijst naar Daniël 8:14. Deze engelen duiden verschillende aspecten aan van het werk dat is volbracht.

Terugkerend tot Uriah Smith: 'De chronologie van de gebeurtenissen van Openbaring 10 wordt verder vastgesteld door het feit dat deze engel identiek is aan de eerste engel van Openbaring 14.' Hij legt uit wat hen met elkaar verbindt: beiden hebben een bijzondere boodschap te verkondigen, beiden doen hun verkondiging met luider stem, beiden gebruiken soortgelijke taal met betrekking tot de Schepper, en beiden verkondigen tijd — de een zweert dat er geen tijd meer zal zijn, en de ander verkondigt dat het uur van Gods oordeel gekomen is. De boodschap van Openbaring 14:6 bevindt zich aan deze zijde van het begin van de tijd van het einde.

Uriah Smith stelt dat de tijd van het einde 1798 is, en dat de boodschap van Openbaring 14 daarna komt. Hij schrijft: 'Maar de boodschap van Openbaring 14:6 bevindt zich aan deze zijde van het begin van de tijd van het einde. Zij is een verkondiging dat het uur van Gods oordeel gekomen is, en moet derhalve haar toepassing hebben in de laatste generatie. Paulus predikte niet dat het uur van het oordeel gekomen was. Luther en zijn medearbeiders predikten dit evenmin. Paulus redeneerde over een oordeel dat komen zou, onbepaald ver in de toekomst, en Luther plaatste het ten minste driehonderd jaar na zijn tijd. Bovendien waarschuwt Paulus de gemeente tegen elke prediking als zou het uur van Gods oordeel gekomen zijn vóór een bepaalde tijd.' In 2 Thessalonicenzen 2:1-3 zegt Paulus dat de dag van Christus niet aanstaande is totdat eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is. Paulus voert de mens der zonde in, de kleine hoorn, het pausdom, en omvat met een waarschuwing de gehele periode van zijn heerschappij, die 1260 jaar duurde en in 1798 eindigde.

In 1798 hield de beperking tegen het verkondigen dat de dag van Christus nabij was, op. De tijd van het einde ving aan, en het zegel werd van het kleine boek weggenomen. Sindsdien is de engel van Openbaring 14 uitgegaan. Uriah Smith zegt: „Als u het wilt inzien, is sinds 1798 de boodschap van de eerste engel uitgegaan." In 1798 verschijnt de eerste engel van Openbaring 14 in de geschiedenis — dit is het inzicht van de pioniers. Sindsdien heeft de engel van Openbaring 14 verkondigd dat het uur van Gods oordeel gekomen is, en heeft de engel van hoofdstuk tien zijn stand ingenomen op de zee en op het land, zwerende dat er geen tijd meer zou zijn. Hun identiteit is onmiskenbaar. Alle argumenten die de ene situeren, zijn evenzeer van kracht voor de andere. De tegenwoordige generatie is getuige van de vervulling van deze twee profetieën. In de verkondiging van de advent, in het bijzonder van 1840 tot 1844, begon hun volledige en uitvoerige vervulling.

Smith markeert 1840 en 1844 met betrekking tot de komst van de eerste engel van Openbaring 14 in 1798, maar markeert de eerste engel ook in 1840, waar de boodschap met kracht wordt bekleed. In de verkondiging van de advent, vooral van 1840 tot 1844, begon hun volle vervulling. De positie van de engel met één voet op de zee en één op het land duidt op de wijde reikwijdte van zijn verkondiging. De boodschap zou de oceaan oversteken en zich tot verschillende naties uitstrekken, en de adventsverkondiging bereikte inderdaad ieder zendingsstation in de wereld. Vanaf 1840 werd de boodschap van de eerste engel, volgens Ellen White, naar ieder zendingsstation in de wereld gebracht. Dit werd vervuld toen het jaar-dagbeginsel van de Bijbelse profetie werd bevestigd door de ineenstorting van het Ottomaanse Rijk. Op dit punt houden wij ons niet bezig met de bijzonderheden, maar zetten wij het kader neer voor de Milleritische geschiedenis en de dynamiek van de Middernachtsroep.

Belangrijke historische gebeurtenissen: 1833 en de vallende sterren

In 1833 vond de val van de sterren plaats. Ellen White merkt in The Great Controversy, pagina 333, het volgende op: ‘In 1833, twee jaar nadat Miller in het openbaar de bewijzen van de spoedige komst van Christus was gaan verkondigen, verscheen het laatste van de tekenen die door de Heiland waren beloofd als aanduidingen van Zijn wederkomst. Jezus zei: “De sterren zullen van de hemel vallen.” Matteüs 24:29. En Johannes verklaarde in de Openbaring, toen hij in een visioen de taferelen aanschouwde die de dag van God zouden aankondigen: “En de sterren des hemels vielen op de aarde, gelijk een vijgenboom zijn onrijpe vijgen afwerpt, als hij door een grote wind geschud wordt.” Openbaring 6:13. Deze profetie vond een treffende en indrukwekkende vervulling in de grote meteorenregen van 13 november 1833.’

William Millers getuigenis verhaalt: ‘Op zaterdag na het ontbijt—in de zomer van 1833, ging ik aan mijn bureau zitten om een bepaald punt te onderzoeken, en toen ik opstond om naar buiten te gaan om te werken, drong het zich met meer kracht dan ooit tevoren aan mij op: “Ga en vertel het aan de wereld.” De indruk was zo plotseling en kwam met zulk een kracht, dat ik in mijn stoel terugzonk en zei: “Ik kan niet gaan, Heere.” “Waarom niet?” scheen het antwoord te zijn, en toen kwamen al mijn verontschuldigingen naar boven, mijn gebrek aan bekwaamheid; maar mijn benauwdheid werd zo groot dat ik met God een plechtig verbond aanging, dat, indien Hij de weg zou openen, ik zou gaan en mijn plicht jegens de wereld zou vervullen. “Wat bedoel je met het openen van de weg?” scheen tot mij te komen. Welnu, zei ik, als ik een uitnodiging zou krijgen om ergens in het openbaar te spreken, dan zal ik gaan en hun vertellen wat ik in de Bijbel vind aangaande de komst des Heeren. Ogenblikkelijk was al mijn last verdwenen. En ik verheugde mij dat ik waarschijnlijk niet op zulk een wijze geroepen zou worden, want ik had nooit zulk een uitnodiging ontvangen; mijn beproevingen waren niet bekend, en ik had maar weinig verwachting dat ik voor enig arbeidsveld zou worden uitgenodigd. Ongeveer een half uur later, nog voordat ik de kamer had verlaten, kwam een zoon van de heer Guilford uit Dresden, ongeveer zestien mijl van mijn woonplaats, binnen en zei dat zijn vader mij had laten roepen en wenste dat ik met hem mee naar huis zou gaan, in de veronderstelling dat hij mij wel over enige zaak zou willen spreken. Ik vroeg hem wat hij wilde. Hij antwoordde dat er de volgende dag in hun kerk niet gepreekt zou worden, en dat zijn vader wenste dat ik zou komen om tot de mensen te spreken over het

onderwerp van de komst des Heeren. Ik werd onmiddellijk toornig op mijzelf omdat ik het verbond had gesloten dat ik gesloten had. Terstond kwam ik in opstand tegen de Heere en besloot niet te gaan. Ik liet de jongen achter zonder hem enig antwoord te geven en trok mij in grote benauwdheid terug in een nabijgelegen bosje. Daar worstelde ik ongeveer een uur met de Heere, in een poging mij te ontslaan van het verbond dat ik met Hem had gesloten, maar ik kon geen verlichting verkrijgen. Het werd op mijn geweten gedrukt: "Zult gij een verbond met God sluiten en het zo spoedig verbreken?" en de buitengewone zondigheid van zulk handelen overweldigde mij. Eindelijk onderwierp ik mij en beloofde de Heere dat, indien Hij mij zou staande houden, ik zou gaan, op Hem vertrouwend om mij genade en bekwaamheid te geven om alles te volbrengen wat Hij van mij zou eisen. Ik keerde naar het huis terug en vond de jongen nog steeds wachtend. Hij bleef tot na het middagmaal, en ik keerde met hem naar Dresden terug.' Op deze wijze begon Miller in de zomer van 1833 de boodschap in het openbaar te verkondigen. In december 1833 verleende de sterrenregen plechtige ernst aan zijn boodschap.

1840: De vervulling van de profetie en het Ottomaanse Rijk

In 1840 geeft Ellen White commentaar op een opmerkelijke vervulling van de profetie. Deze passage wordt in de Geest der Profetie vaak bestreden; sommigen beweren dat Uriah Smith haar in The Great Controversy heeft ingevoegd, maar deze argumenten zijn ongegrond. Zij spreekt over de opeenvolging van profetische vervullingen die tot 1840 leidden, met inbegrip van de vallende sterren en de Donkere Dag. Zij schrijft: 'In het jaar 1840 wekte nog een opmerkelijke vervulling van de profetie wijdverbreide belangstelling.'

Zij verwijst naar de bijbelse profetie, niet louter naar een menselijke voorspelling van Josiah Litch. Twee jaar tevoren had Josiah Litch, een vooraanstaand predikant die de tweede advent predikte, een uiteenzetting van Openbaring 9 gepubliceerd, waarin hij de val van het Ottomaanse Rijk voorspelde. Volgens zijn berekeningen zou deze macht op 11 augustus 1840 ten val worden gebracht. Op het vastgestelde tijdstip aanvaardde Turkije, via haar ambassadeurs, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa en stelde zich aldus onder de controle van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling nauwkeurig. Toen dit bekend werd, werden velen overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers waren aanvaard, en aan de adventbeweging werd een wonderbare stuwkracht gegeven. Mannen van geleerdheid en aanzien sloten zich bij Miller aan in het verkondigen en publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.

Uriah Smith had ons meegedeeld dat de eerste engel van Openbaring 14 in 1798 verscheen, maar het is dezelfde engel als de engel van Openbaring 10. In Openbaring 10 wordt Johannes opgedragen het boekje uit de hand van de engel te nemen en het op te eten, en het zal zoet worden in zijn mond. De Milleritische boodschap werd zoet op 11 augustus 1840, na twee jaar lang op grond van het jaar-dagbeginsel van de Bijbelse profetie de ineenstorting van het Ottomaanse Rijk te hebben voorspeld. Toen de gebeurtenis precies werd vervuld, werd de boodschap die zij hadden verkondigd zoet in hun mond.

Op 11 augustus 1840 werd de boodschap zoet in hun mond. Johannes wordt gezegd het kleine boekje te nemen uit de hand van de engel die is neergedaald. De engel daalt neer op 11 augustus 1840, en deze engel van Openbaring 10 is dezelfde als de eerste engel van Openbaring 14. De engel van Openbaring 14 verschijnt in 1798, ten tijde van het einde, maar zijn boodschap wordt in 1840 bekrachtigd. Ellen White zegt dat, toen de gebeurtenis bekend werd, menigten overtuigd raakten van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medearbeiders waren aangenomen. Sinds de jaren 1930, beginnend in 1919 maar vooral in de jaren 1930, heeft het adventisme de regels van profetische uitleg verworpen die door Miller en zijn medearbeiders waren aangenomen—die regels zijnde de bewijsplaatstekstmethode van Bijbelstudie.

De Kaart van 1843 en de Talmingstijd

Het volgende wegmerk in de geschiedenis is de kaart van 1843, vervaardigd in mei 1842. Ellen White zegt: „Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand des Heren werd geleid en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde, en dat Zijn hand erover was en een vergissing in sommige van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien totdat Zijn hand werd weggenomen.” Deze kaart is een profetisch wegmerk, vervaardigd in mei 1842. In juni 1842 sloten de protestantse kerken hun deuren en de tweede engel komt aan.

Uit Testimonies, deel één, bladzijde 21: „In juni 1842 gaf de heer Miller zijn tweede reeks lezingen in de Casco Street Church te Portland, Maine. Op enkele uitzonderingen na sloten de verschillende denominaties de deuren van hun kerken voor de heer Miller.” Ellen White deelt ons mee dat wij als Zevendedagsadventistische christenen moeten leren van oorzaak tot gevolg te redeneren. De oorzaak die de protestantse kerken ertoe bracht hun deuren te sluiten, was de invoering van deze kaart. Toen de kaart in mei werd ingevoerd, kwamen de protestantse kerken tot de slotsom dat de Millerieten misleide fanatici waren.

De eerste teleurstelling volgt hierna. Uit De Grote Strijd, bladzijde 393: ‘Reeds in 1842 had de in deze profetie gegeven aanwijzing om het gezicht op te schrijven en het duidelijk op tafelen te stellen, opdat men die het leest, al lopende het moge lezen, Charles Fitch ertoe gebracht een profetische kaart op te stellen ter toelichting van de gezichten van Daniël en Openbaring.’ Charles Fitch, die kort vóór de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844 stierf, werd door de Heere in deze geschiedenis gebruikt. Hij stelde de kaart op, die in mei 1842 werd gepubliceerd.

De publicatie van deze kaart werd beschouwd als een vervulling van het bevel van Habakuk. Niemand bemerkte echter een schijnbare vertraging in de vervulling van het visioen. In dezelfde profetie wordt een tijd van vertoeven voorgesteld. Na de teleurstelling scheen deze Schriftplaats van betekenis: 'Want het visioen is nog voor een bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewisselijk komen, het zal niet vertoeven. Maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.' De tijd van vertoeven is de eerste teleurstelling, die op 22 maart 1844 kwam. De Millerieten voorspelden het einde van de wereld in 1843, waarbij zij de bijbelse tijdrekening gebruikten. Toen de Heere tegen die tijd nog niet was gekomen, trad op 22 maart 1844 de eerste teleurstelling in. Dat is de tijd van vertoeven.

Dit is de vertoeftijd in de gelijkenis van de tien maagden, in Habakuk 2 en in Daniël 12. Daniël 12:11 zegt: ‘En van de tijd af dat het dagelijks offer zal worden weggenomen...’ De pioniers begrepen dat het heidendom in 508 werd onderdrukt, toen Clovis de Visigoten versloeg. Vanaf de tijd dat het heidendom wordt weggenomen en het pausdom wordt opgericht (dertig jaar later, in 538), zullen er 1290 dagen zijn. Het volgende vers zegt: ‘Zalig is hij die verbeidt en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen.’ 508 plus 1335 is 1843. ‘Zalig is hij die komt tot 1843.’ De 1335 markeert de vertoeftijd en zegt: ‘Zalig is hij die verbeidt en komt tot 1843.’ Als u het pioniersbegrip van het dagelijks handhaaft, zoals Ellen White dat doet, is dit duidelijk.

Ter verdere verduidelijking zegt Jesaja 30:18: ‘Daarom zal de Heere wachten.’ Hier is de Heere de bruidegom in de gelijkenis van de tien maagden, en Hij vertoeft. ‘En daarom zal de bruidegom vertoeven, opdat hij u genadig zij, en daarom zal hij verheven worden, opdat hij Zich over u ontferme; want de Heere is een God des gerichts. Welgelukzalig zijn allen die op Hem wachten.’ Dit stemt overeen met Daniël 12:12: ‘Welgelukzalig is hij die verwacht en komt tot de 1335.’ De bruidegom vertoeft op 22 maart 1844. Er is een zegen verbonden aan het komen tot de eerste teleurstelling en vervolgens te wachten. Wanneer u hier aankomt, moet u wachten. Waarop wacht u? Habakuk 2:3 zegt: ‘Want het gezicht is nog voor een bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verwacht het.’ De zegen van het komen tot de 1335 is de zegen van het komen tot deze geschiedenis, waarin de Heere de Middernachtsroep zal volbrengen.

Niet iedereen zal worden toegestaan deel te nemen aan de Middernachtsroep. Sommigen trokken met de Millerieten mee, niet vanwege hun eigen persoonlijke ervaring met Jezus Christus of persoonlijke studie van Gods Woord, maar uit vrees. Voordat de Middernachtsroep aanbreekt, scheidt de Heere deze broeders van de beweging. De eerste teleurstelling maakt deel uit van het proces dat voorbereidt op de Middernachtsroep. Volgens Ellen White vallen wij, indien wij dit niet begrijpen, van het pad af naar de goddeloze wereld beneden.

De Bekrachtiging van de Boodschap van de Tweede Engel

Uit Early Writings, bladzijde 238: „Dicht bij het einde van de boodschap van de tweede engel zag ik een groot licht uit de hemel schijnen op het volk van God. De stralen van dit licht schenen helder als de zon, en ik hoorde stemmen van engelen roepen: ‘Zie, de bruidegom komt.’” Dit was de Middernachtsroep, die kracht moest verlenen aan de boodschap van de tweede engel. De pioniers begrepen dat de boodschap van de eerste engel in 1798 kwam, maar bekrachtigd werd met de ineenstorting van het Ottomaanse Rijk in 1840. Alle boodschappen komen op een bepaald tijdstip en worden daarna bekrachtigd. De boodschap van de tweede engel komt op 22 maart 1844, toen de protestantse kerken hun deuren sloten voor de Milleritische boodschap. De Middernachtsroep bekrachtigt de boodschap van de tweede engel. De boodschap van de derde engel komt op 22 oktober 1844 en wordt bekrachtigd wanneer de machtige engel van Openbaring 18 zich daarbij voegt. Iedere boodschap komt in de geschiedenis en wordt daarna bekrachtigd. Dit is belangrijk om te begrijpen.

De Middernachtsroep gaf kracht aan de boodschap van de tweede engel. Engelen werden uit de hemel gezonden om de ontmoedigde heiligen op te wekken en hen voor te bereiden op het grote

werk dat vóór hen lag. De meest begaafde mannen waren niet de eersten die deze boodschap ontvingen. William Miller was niet de eerste die deze boodschap ontving; integendeel, hij was de laatste die haar ontving. Hij was de meest begaafde in het begrijpen van de boodschap, terwijl Samuel Snow de eerste was. Degenen die voordien in het werk leiding hadden gegeven, waren de laatsten om haar te ontvangen en mee te helpen de roep te doen aanzwellen. Historisch gezien was William Miller de laatste persoon die de boodschap van de Middernachtsroep aannam.

Uit The Great Controversy, 376: Tijdens de bekrachtiging van de Middernachtsroep verlieten ongeveer 50.000 mensen de kerken. Daar Millers werk ertoe strekte de kerken op te bouwen, werd het aanvankelijk met welwillendheid beschouwd; maar toen predikanten en godsdienstige leiders zich tegen de Adventleer keerden en alle beroering over dit onderwerp wensten te onderdrukken, verzetten zij zich ertegen vanaf de kansel en ontzegden zij hun leden het voorrecht prediking over de tweede komst bij te wonen of zelfs in samenkomsten over hun hoop te spreken. Leiders in de Adventkerk van heden die de verkondiging van deze boodschap in de kerk en zelfs in particuliere woningen verbieden, worden hier voorafgeschaduwd in de Milleritische beweging.

Gelovigen bevonden zich in grote beproeving en verwarring. Zij hadden hun kerken lief en waren terughoudend zich af te scheiden, maar toen zij zagen dat het getuigenis van Gods Woord werd onderdrukt en hun het recht werd ontzegd de profetieën te onderzoeken, voelden zij dat trouw aan God hun verbood zich te onderwerpen. Degenen die trachtten het getuigenis van Gods Woord buiten te sluiten, konden niet worden beschouwd als de Kerk van Christus te vormen. Daarom achtten zij zich gerechtvaardigd zich van hun vroegere verband af te scheiden. In de zomer van 1844 trokken ongeveer 50.000 zich uit de kerken terug.

Millers Begrip en de Ware Middernachtsroep

Uit het boek van ouderling Damsteegt, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, blijkt dat Miller geloofde dat de verkondiging van Daniël 8:14 en van de eerste engel van Openbaring 14 de Middernachtsroep was—‘Zie, de bruidegom komt.’ Hij geloofde dat deze boodschap de wederkomst van Christus aanwees. Miller meende dat de gehele geschiedenis de Middernachtsroep was, maar Ellen White verklaart dat de Middernachtsroep op een bepaald tijdstip werd vervuld. Samuel Snow gaf zijn voordracht de titel ‘The True Midnight Cry’ om die te onderscheiden van de Milleritische leer dat de Middernachtsroep de algemene boodschap was.

De meest geestelijken ontvingen de boodschap het eerst, en zij die vroeger leiding hadden gegeven aan het werk, waren de laatsten om haar te aanvaarden en mee de roep te doen aanzwellen. William Miller, die vanaf 1833 leiding had gegeven aan het werk, worstelde met de boodschap van de Middernachtsroep toen deze in augustus 1844 kwam. Hij was onzeker over de afscheiding van de kerken en had gedurende vele jaren een andere opvatting van de Middernachtsroep onderwezen.

William Miller schreef: ‘Ik ben nooit stellig geweest omtrent enige bepaalde dag voor de verschijning van de Heere, daar ik geloofde dat niemand de dag noch het uur kon weten. In al mijn gepubliceerde lezingen zal men op de titelpagina zien: omstreeks het jaar 1843. In al mijn mondelinge lezingen zei ik mijn toehoorders steevast dat de perioden in 1843 zouden eindigen indien er geen vergissing in mijn berekening was, maar dat ik niet kon zeggen dat het einde niet

zelfs vóór die tijd zou kunnen komen, en dat zij voortdurend bereid moesten zijn. In 1842 predikten sommigen van de broeders met grote stelligheid het exacte jaar en berispten mij omdat ik een “indien” toevoegde.’ In mei 1842 werd de 1843-kaart gepubliceerd, en de broeders zeiden tegen Miller dat hij het ‘indien’ uit zijn uiteenzetting moest weglaten.

Miller vervolgde: „De openbare pers had eveneens bericht dat ik een bepaalde dag, de drieëntwintigste april, had vastgesteld voor de komst van de Heere. Daarom heb ik in december van dat jaar, daar ik in mijn berekening geen fout kon ontdekken, mijn overtuiging gepubliceerd dat de Heere ergens tussen 21 maart 1843 en 21 maart 1844 zou komen.” Miller was reeds tot de conclusie gekomen van de tiende dag van de zevende maand, en lang voordat Samuel Snow deze conclusie gebruikte om de Middernachtsroep te verkondigen, had Miller erover geschreven. Miller was degene die de Heere gebruikte om de logica samen te stellen waarvan Samuel Snow gebruikmaakte om 22 oktober 1844 vast te stellen.

Miller schreef: „Gedurende het jaar 1843 werden de hevigste veroordelingen over mij en hen die met mij verbonden waren uitgestort door de pers en sommige kansels. Onze beweegredenen werden aangevallen, onze beginselen verkeerd voorgesteld, onze karakters belasterd.” De tijd verstreek, en 21 maart 1844 ging voorbij zonder dat de Heere verscheen. De teleurstelling was groot, en velen wandelden niet langer met hen. Vóór die tijd, vanaf 1840, waren er naar schatting 200.000 Millerieten, maar op dit punt waren er nog slechts 50.000 over.

Miller vervolgde: ‘Vóór dit, in de herfst van 1843, begonnen sommigen van mijn broeders de kerken Babylon te noemen en erop aan te dringen dat het de plicht van de adventisten was uit hen uit te gaan. Daarover was ik zeer bedroefd. Niet alleen was het gevolg zeer slecht, maar ik beschouwde het ook als een verdraaiing van het Woord van God, een verkeerde hantering van de Schriften.’ Miller worstelde met de boodschap van de tweede engel, wat het voor hem moeilijker maakte de ware Middernachtsroepboodschap te aanvaarden. Deze praktijk verbreidde zich, en de kerken werden voor hen gesloten, waardoor vijandigheid ontstond en de meeste adventisten van hun respectieve kerken werden gescheiden.

Nadat de door hem gepubliceerde tijd verstreken was, erkende Miller zijn teleurstelling met betrekking tot de exacte periode, maar hij behield zijn geloof. Hij zette zijn arbeid in het Westen voort gedurende de zomer van 1844 tot aan de Zevende-Maandbeweging. Aan deze beweging had hij geen aandeel, behalve een brief die hij achttien maanden eerder had geschreven over de onderhoudingen van de Mozaïsche wet die naar die maand verwezen. Hij verwachtte niet dat van die onderwerpen zulk een gebruik gemaakt zou worden, noch dat geloof in zulk een bewijs een toetssteen van zaligheid zou worden. Hij had geen gemeenschap met de beweging tot twee of drie weken vóór 22 oktober 1844. In een brief aan Himes van 6 oktober 1844 schreef Miller: ‘Ik zie een heerlijkheid in de zevende maand die ik nooit tevoren heb gezien... Nu, gezegend zij de naam des Heeren, zie ik een schoonheid, een harmonie, een overeenstemming in de Schriften, waarom ik lang gebeden heb maar die ik tot vandaag niet zag. Dank de Heere, o mijn ziel. Broeder Snow, broeder Storrs en anderen, wees gezegend om hun dienst als werktuigen bij het openen van mijn ogen. Ik ben bijna thuis. Heerlijkheid, heerlijkheid, heerlijkheid, heerlijkheid.’

Later beschouwde Miller de Middernachtsroep opnieuw en noemde haar fanatisme. Damsteegt merkt op dat Snow de hoofdlijnen van de boodschap van de Middernachtsroep ontleende aan Millers eerdere werk.

Snows berekeningen, gepubliceerd in maart 1844, trokken weinig aandacht tot aan de kampbijeenkomst te Exeter, van 12–17 augustus 1844. Daar bracht zijn nauwkeurige datum voor Christus' wederkomst velen onder de Millerieten in beroering en voerde hun zendingsijver tot een hoogtepunt. Hun reactie werd bekend als de Zevende-Maandbeweging. Hoewel de leiders van de Millerieten aanvankelijk sceptisch waren, sloten zij zich enkele weken vóór de verwachte gebeurtenis bij de beweging aan en stonden zij toe dat Snows opvattingen werden gedrukt en ondersteund.

De Middernachtsroep en de Nasleep ervan

Ellen Whites eerste visioen toont Gods volk op een pad naar de hemel, met een licht achter hen dat de Middernachtsroep werd genoemd. De boodschap die Samuel Snow bracht, moet worden begrepen. In mei 1842 werden 300 kaarten gedrukt voor 300 predikers. Tegen 22 maart 1844, na de eerste teleurstelling, werd de kaart terzijde gelegd, en velen verlieten de beweging. Degenen die overbleven, moesten wachten. Op de kampbijeenkomst te Exeter toonde Snow aan dat de Heer op 22 oktober 1844 zou komen, de Grote Verzoendag. Dit dreef hen ertoe de boodschap te verkondigen.

Joseph Bates verhaalde dat hij na de kampbijeenkomst te Exeter, terwijl hij door de treinwagons liep, stemmen hoorde die herhaalden: "Zie, de bruidegom komt!" Deze beweging trok in twee maanden over de Verenigde Staten en leidde tot de Grote Teleurstelling op 22 oktober 1844.

Damsteegt geeft commentaar op de Adventistenconferentie te Low Hampton van 28–29 december 1844, waarbij Himes en Miller betrokken waren. Himes drong erop aan de heiligen te vertroosten, de christelijke wereld wakker te schudden en de zaligheid aan zondaren te verkondigen. Enkele weken later werd de Advent Press hervat, en Himes verklaarde dat de deur van de zaligheid openstond. Miller liet geleidelijk de extreme opvatting van de gesloten deur varen en keerde terug tot zijn oorspronkelijke visie op de Middernachtsroep. In diezelfde maand had Ellen White haar eerste visioen, waarin werd getoond dat zij die de Middernachtsroep verwerpen, van het pad afvallen. Dat visioen was evenzeer voor William Miller bestemd als voor ieder ander.

William Millers laatste beproeving en nalatenschap

Uit Early Writings, bladzijde 257: „Mijn aandacht werd toen gevestigd op William Miller. Hij zag er verward uit en was neergebogen onder bezorgdheid en smart om zijn volk. De groep die in 1844 verenigd en liefdevol was geweest, verloor haar liefde, keerde zich tegen elkander en viel in een koude, teruggevallen toestand. Toen hij dit aanschouwde, verteerde droefheid zijn kracht. Ik zag vooraanstaande mannen hem gadeslaan, in het bijzonder Joshua Himes, en vrezen dat hij de boodschap van de derde engel zou aannemen." De boodschap van de derde engel is in deze context de sabbat. Toen Miller zich naar het licht uit de hemel neigde, smeedden deze mannen plannen om zijn geest daarvan af te wenden. Menselijke invloed hield hem in duisternis en behield zijn invloed

onder hen die zich tegen de waarheid verzetten. Uiteindelijk verhief Miller zijn stem tegen het licht uit de hemel — de sabbat. Hij verzuimde de boodschap aan te nemen die zijn teleurstelling zou hebben verklaard en licht en heerlijkheid op het verleden zou hebben geworpen. Hij steunde op menselijke wijsheid in plaats van op de goddelijke. Gebroken door arbeid en ouderdom was hij niet in dezelfde mate verantwoordelijk als zij die hem van de waarheid afhielden. De zonde rust op hen. Indien Miller het licht van de derde engel had kunnen zien, zouden vele dingen hem verklaard zijn. Maar zijn broeders beleden zulk een diepe liefde voor hem dat hij meende zich nooit van hen te kunnen losrukken. God liet toe dat hij onder de macht van de dood viel en verborg hem in het graf voor hen die hem van de waarheid hadden afgetrokken. Mozes faalde vóór hij het Beloofde Land binnenging; evenzo faalde Miller toen hij op het punt stond het hemelse Kanaän binnen te gaan. Anderen brachten hem ertoe dit te doen; anderen zullen daarvan rekenschap moeten afleggen. Maar engelen waken over het kostbare stof van deze dienstknecht van God en hij zal tevoorschijn komen bij het geluid van de laatste bazuin.

Conclusie: Lessen voor vandaag

Tot slot is William Miller een voorafbeelding van de Zevende-dags Adventisten aan het einde van de wereld. Het eerste visioen van Ellen White is meer voor onze tijd dan voor de hare. Aan het einde van de wereld zullen de Zevende-dags Adventisten het licht van de Middernachtsroep verwerpen. Het licht van de Middernachtsroep kan alleen worden begrepen door deze geschiedenis te verstaan. De eerste teleurstelling zuiverde de Milleritische beweging van hen die daar om de verkeerde redenen waren en bereidde het volk voor op de beproeving die hen zou leiden in het Allerheiligste. Zij die tot de eerste teleurstelling komen, zijn alleen gezegend indien zij wachten op 22 oktober 1844. Deze tijd is door God bestemd om een volk voort te brengen dat Hij in het Allerheiligste zal vergaderen. De Middernachtsroep verwerpen en van het pad afvallen, is deze gehele geschiedenis verwerpen.

William Miller beging drie fouten, en wij worden altijd door drie beproevingen beproefd. Zijn eerste dwaling was de Middernachtsroep in december 1844 te verwerpen. Zijn tweede was naar mensen te luisteren in plaats van naar God, wat leidde tot zijn derde fout: de sabbat te verwerpen. Aan het einde van de wereld zullen de Zevendedagsadventisten de geschiedenis van de Middernachtsroep en de oproep om terug te keren tot de oude paden verwerpen, omdat zij naar hun leiders luisteren. Door dit te doen, bereiden zij zich voor op het merkteken van het beest en herhalen zij Millers drievoudige beproevingsproces, dat begint met de wijze waarop zij zich verhouden tot de boodschap en de geschiedenis van de Middernachtsroep.

Er zijn slechts twee profetieën die handelen over de geschiedenis vanaf de eerste teleurstelling tot aan de tweede teleurstelling: de 2300 dagen („Al vertoeft het gezicht, verbeid het”) en de 2520. De 2520 te verwerpen is de Middernachtsroep te verwerpen. De Middernachtsroep te verwerpen is van het pad af te vallen naar de goddeloze wereld beneden.

Wij zullen hier in de volgende presentatie verder op ingaan.